

GILLIAN KING

**ALS IK
JE WEER
ZIE**

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Gillian King
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Martine van der Moolen Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik met 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1458 6
ISBN 978 94 027 7096 4 (e-book)
NUR 301
Eerste druk maart 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentiehouder. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Heden

‘Dus. Ik wil je vragen om voor Louisa te zorgen. Tijdelijk, uiteraard.’ Sara kijkt me strak aan. Een lichte glimlach geeft haar kleurloze gelaat iets meer uitstraling.

Ik blijf veel te lang stil. Ik kan uiteraard geen nee zeggen, maar ze overvalt me nogal. ‘Natuurlijk wil ik dat.’ Mijn stem klinkt een beetje schor. Ik had niet verwacht dat ze deze stap daadwerkelijk zou zetten, haar reactie was zo heftig toen ik het voorstelde. En ik had al helemaal niet zien aankomen dat ze voor een afkickkliniek in Portugal zou kiezen.

‘Weet je het zeker?’ klinkt het onrustig. Haar glimlach is verdwenen.

Snel sla ik mijn beide armen om haar heen, waardoor ik de stress en spanning in haar bovenlijf duidelijk voel. ‘Natuurlijk weet ik het zeker. Je hoeft je over Louisa echt geen zorgen te maken,’ zeg ik met alle overtuiging die ik in me heb. ‘Hoelang blijf je weg? Ach, dat maakt ook helemaal niet uit. Blijf zo lang als nodig is. Wij redden ons wel.’

Ik klink veel stoerder dan ik me voel. Ik ben gek op Louisa, maar om opeens 24/7 voor een vijfjarige te moeten zorgen, is op zijn zachtst gezegd een uitdaging.

‘Het is een traject van zes weken, misschien langer. En daarna wordt de hulp in Nederland voortgezet. We moeten dan even kijken in welke vorm.’ Haar stem trilt een beetje, alsof ze ieder moment in tranen kan uitbarsten.

‘Ik ben nu al zo ongelofelijk trots op je.’ Ik verban mijn eigen zorgen naar een afgelegen plek in mijn hersenen, en ik probeer een en al zelfvertrouwen uit te stralen. ‘Wanneer ga je weg?’

‘Overmorgen.’

‘Overmorgen,’ herhaal ik met een uitgestreken gezicht, terwijl het vanbinnen voelt alsof iemand mijn hoofd onderdompelt in een bak met ijswater. *Wat? Hoe dan?* Mijn agenda puilt uit van de afspraken. Ik kan toch niet zomaar gaan thuiszitten met een kleuter?

‘Weet je wat het is? Als ik langer moet wachten, dan...’ Ze schuifelt onrustig heen en weer op haar witte sneakers. ‘Dan ben ik bang dat ik niet meer ga.’

Mijn ogen glijden over haar gezicht. Ondanks het met zorg aangebrachte laagje make-up, ziet ze eruit alsof ze nachten niet geslapen heeft. Wat waarschijnlijk ook zo is.

‘Het komt allemaal wel goed. Ik regel het wel met mijn werk.’ Met veel moeite duw ik een geruststellend lachje op mijn gezicht. ‘Het allerbelangrijkste is dat jij beter wordt.’ Ik haal diep adem om mijn stressgevoelens te bedwingen. ‘Weet Louisa al dat je weggaat?’

‘Ik ga het haar zo vertellen, maar ik wilde eerst zeker weten dat je ja zou zeggen.’

‘Natuurlijk zeg ik ja.’

Ze glimlacht dankbaar naar me. ‘Je staat er natuurlijk niet alleen voor.’ Ze werpt een snelle blik naar de vloer, die hoognodig een dweilbeurt kan gebruiken. ‘Ik eh... ik heb Seb ook gevraagd.’

‘Seb?’ Ik probeer niet te klinken alsof ze Satan op de koffie heeft gevraagd, maar ik hoor zelf ook wel dat ik allesbehalve opgewekt klink. ‘Dat is helemaal niet nodig. Ted kan me toch helpen als ik het niet red?’

‘Mijn vader?’ Ze frons. ‘Louisa is gek op Seb, jij hebt het natuurlijk superdruk met je werk en mijn vader is de grootste workaholic die ik ken...’ Haar uitdrukking wordt wat onrustig. ‘Het was eigenlijk mijn moeders idee, zij stond erop dat ik Seb zou vragen.’

Uiteraard, denk ik zwaar geïrriteerd. En je moeder vindt het waarschijnlijk een nog beter idee als ik zo ver mogelijk uit de buurt blijf van Louisa. Nou, dat gaat dus niet gebeuren.

Ik slik een woordenboek aan niet al te aardige opmerkingen in en forceer een vriendelijk lachje op mijn lippen. ‘Helemaal prima als Seb ook af en toe bijspringt, dat is alleen maar leuk voor Louisa.’ Ik stel mezelf gerust met de gedachte dat Seb het toch te druk heeft met zijn veel te belangrijke leven om rond te blijven hangen. Hij zal vast alleen in het weekend even de populaire oom komen uithangen.

Ik breng het blijkbaar behoorlijk overtuigend, want Sara kijkt me opgelucht aan. Het lijkt alsof er minstens tien kilo aan stress van haar schouders is gevallen. Meteen voel ik me schuldig over mijn egoïstische gedachten. Wat kan mij Seb nou schelen? Waar het om draait is dat Sara eindelijk hulp zoekt voor haar problemen en hopelijk weer de oude wordt.

‘Weet je wat? Ik ga mijn spullen naar jouw huis verkassen. Het is voor Louisa toch veel fijner om hier te kunnen blijven wonen? Het is een kleine moeite om mijn spullen over te hevelen.’ Sara en ik zijn burens, we wonen naast elkaar in bungalows op het vakantiepark van haar vader Ted.

Ze knikt instemmend. ‘Seb stelde dat ook al voor.’

‘Wat stelde Seb voor?’ vraag ik argwanend.

‘Om tijdelijk hier te komen wonen voor Louisa.’

‘Wie, hij? Of ik?’ De frons op mijn voorhoofd voelt als een krater.

‘Jullie allebei, denk ik,’ zegt Sara alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Is ze soms vergeten dat haar broer en ik nou niet bepaald fan zijn van elkaar?

‘Weet Seb dat je mij ook gevraagd hebt?’

Ze knikt wat afwezig en begint vervolgens een lang verhaal over Louisa’s ochtend- en avondrituelen. De helft van haar instructies gaan compleet langs me heen. Verwacht ze nu werkelijk dat ik in dit huis – dat overigens met de seconde benauwder aan begint te voelen – zes weken lang vadertje en moedertje met Seb ga spelen?

Mijn gedachten schieten onwillekeurig naar de allerlaatste keer dat Seb en ik langer dan tien minuten in elkaars gezelschap verbleven. Dat

was op een verjaardagsfeestje van een kennis. Hij deed beleefd tegen me, maar daar was ook alles wel mee gezegd. Het was extreem ongemakkelijk.

Ik open mijn mond om tegen te stribbelen, maar ik bedenk me. Ze heeft al meer dan genoeg aan haar hoofd, dus dit is niet het moment om moeilijk te doen over Seb. Bovendien, wat zijn nu zes weken op een mensenleven? Seb en ik kunnen heus wel als twee volwassenen onze eigen bezwaren opzijzetten voor Louisa. Natuurlijk kunnen we dat.

Ik weet eerlijk gezegd niet waar ik moet kijken. Rechts van me staat Sara, gekleed in een vaal joggingpak, te wachten op de taxi die haar naar de luchthaven brengt. Ik geloof niet dat ze er ooit zo slecht uitgezien heeft. Ze probeert niet te huilen, maar haar ogen hebben een vochtige gloed. Links van me staat Mira, de moeder van Sara en Seb. Ooit zag ik Mira als mijn tweede moeder, maar tegenwoordig is ze meer een ijssculptuur. Ik weet zeker dat ze het verschrikkelijk vindt dat ik hier ben. Ze zou niets liever willen dan zelf voor haar kleindochter Louisa zorgen, dus ze vindt het vast verschrikkelijk dat Sara mij gevraagd heeft.

Ik heb het koud; ik had een jas aan moeten trekken. Met mijn armen over elkaar heen geslagen loer ik zo onopvallend mogelijk naar Mira. Ze ziet er al jaren hetzelfde uit, en dat zonder botox. Daar zou mijn moeder een moord voor doen. Sara lijkt sprekend op haar moeder. Allebei van dat dikke, golvende donkerblonde haar, een mooie karakteristieke neus en volle lippen. Ook daar zou mijn moeder een moord voor doen. Mira's kleding oogt simpel, maar toch straalt ze iets deftigs uit. In haar lichte ogen zie ik een bezorgde blik. Dat raakt me dan wel weer; het moet loodzwaar zijn om je dochter als een hoopje ellende op de taxi te zien wachten.

Alsof ze voelt dat ik naar haar kijk, verschuift haar aandacht op eens naar mij. Onze ogen kruisen elkaar kortstondig. Als blikken

konden doden, lag ik nu op de grond met een staak door mijn hart. Na al die jaren heeft ze het me nog steeds niet vergeven.

Uiterlijk onbewogen richt ik mijn aandacht weer op Sara. Ik probeer te negeren dat Mira zo haatdragend naar me kijkt. Als zij zich negatief wil opstellen, moet ze dat maar doen. Ik ben hier voor haar dochter, niet voor haar.

Ik zet een pas in de richting van Sara, die afwezig voor zich uit staart. Ze heeft iets weg van een pasgeboren vogeltje, alsof ze ieder moment verschrikt kan wegvliegen wanneer ik nog dichterbij kom. Ik had verwacht dat ze terug zou krabbelen. Dat ze met tientallen smoesjes en uitvluchten zou beweren dat haar verslaving toch niet zo ernstig is dat ze naar een kliniek moet. Dat ze het op eigen kracht ook wel zou redden. Maar tot mijn verbazing bleef ze achter haar plan staan.

Tijdens het inpakken van haar koffer heb ik geprobeerd te achterhalen waarom ze per se voor een opname in het buitenland kiest, maar ze klapte volledig dicht. Het enige wat ze zei was dat ze een slechte moeder is en dat Louisa beter verdient, wat totaal niet waar is. Sara is de beste moeder die Louisa zich maar kan wensen, ze moet alleen haar leven weer op de rit krijgen.

‘Maak je vooral niet druk om Louisa, want we gaan het heel gezellig hebben samen,’ zeg ik, terwijl ik breeduit glimlach om mijn woorden kracht bij te zetten. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Waarom begin ik over Louisa? Ze vindt het verschrikkelijk om Louisa achter te moeten laten.

Ik voel dat Mira naar me kijkt, vast en zeker met die afkeurende blik waar ze me al minutenlang op trakteert.

Het geluid van een naderende auto doorbreekt de stilte. We turen alle drie in de richting van de hoofdweg, die alle delen van het vakantiepark met elkaar verbindt.

‘De taxi is er,’ zeg ik geheel overbodig.

Sara slaat haar armen kort om me heen. ‘Tot snel.’

‘Heel veel succes, het komt allemaal goed,’ zeg ik zo opgewekt moge-

lijk. Ik wil haar heel graag met een goed gevoel laten vertrekken, maar er is niets wat ik nu kan doen of zeggen om dat voor elkaar te krijgen.

Ik friemel onrustig met mijn handen terwijl ik toekijk hoe Sara stilzweigend de taxi instapt. Heel even lijkt het alsof Mira nog iets tegen me wil zeggen nadat ze Sara gedag heeft gezegd, maar gelukkig houdt ze haar mond.

Ik hef mijn hand op om te zwaaien. De glimlach op mijn gezicht houdt stand tot de achterkant van de taxi definitief uit het zicht verdwijnt. Dan zakt mijn arm moedeloos langs mijn lichaam.

Ze is weg. Ze is echt weg.

Mira loopt zonder iets te zeggen naar haar auto. Ze neemt niet eens de moeite om me fatsoenlijk gedag te zeggen. Ik slaak een diepe zucht. Ik zou blij moeten zijn dat Sara zo sterk is om deze stap te zetten, maar ik voel vooral paniek.

Zes weken met Louisa. En Seb. En Mira die zich ongetwijfeld overall mee gaat bemoeien. Dat worden zes ontzettend lange weken.

Niet dat Seb ook maar ergens te bekennen is. Waarschijnlijk komt hij op dag veertig even aanwaaien. En daar zit ik totaal niet mee. Integendeel. Van mij mag hij lekker in Amsterdam blijven.

Net op het moment dat ik me wil omdraaien, zie ik in de verte de contouren van een grote zwarte SUV opdoemen. Tegen beter weten in hoop ik even dat het iemand is die toevallig in exact dezelfde auto rijdt als Seb, maar ik zie al van een afstand dat Seb achter het stuur zit. Hij is niet te missen. Hij scheurt veel te hard over de hoofdweg en komt precies voor mijn neus tot stilstand.

Zijn portier zwiept open. Onze blikken ontmoeten elkaar en ik probeer niet te laten merken dat zijn aanwezigheid me uit balans brengt. Gelukkig kan ik zijn ogen nauwelijks zien door zijn zonnebril, die creëert gevoelsmatig de hoognodige afstand tussen ons.

‘Is ze al weg?’

‘Sara bedoel je?’ Natuurlijk bedoelt hij Sara, wie anders? ‘De taxi heeft haar net opgehaald.’

Hij mompelt iets onverstaanbaars, zet de motor uit en stapt uit zijn wagen. ‘Ik stond in de file.’

‘Aha.’

‘Waar is Louisa?’ Zijn ogen dwalen in de richting van Sara’s woning.

‘Op school natuurlijk,’ zeg ik op een wat betweterig toontje. ‘Ik pik haar om drie uur op.’

‘Wil je dat ik met je meega?’

‘Om wat te doen?’ Ik voel dat mijn mondhoeken steeds verder omhoogschieten.

‘Louisa ophalen van school.’

‘Ik denk dat me dat prima lukt in mijn eentje,’ zeg ik met een vleugje sarcasme. Waarom haalt hij altijd het slechtste in me naar boven?

Hij kijkt me aan en ik kan zien dat deze hele situatie hem stoort. Zijn kaak lijkt erg gespannen, en in zijn ogen zie ik een flikkering van ongeduld.

‘Nu ik je toch spreek... Ik begreep dat Sara je heeft gevraagd om bij te springen. Superlief natuurlijk, maar volkomen onnodig. Louisa en ik redden ons wel. En je vader is er uiteraard ook om te helpen als dat nodig is. Dus eh...’ Ik draai mijn ogen naar de grond. Ik heb deze zinnen al tien keer in mijn hoofd uitgesproken, maar nu Seb daadwerkelijk voor me staat, voel ik me enorm opgelaten. ‘Waar het dus op neer komt...’ Ik blaas een verdwaalde haarpluk uit mijn gezicht. ‘Het is echt totaal geen probleem als jij gewoon weer teruggaat naar Amsterdam. Vandaag nog.’

Oké, dat kwam er duizend keer botter uit dan ik wilde. Anderzijds, je kunt maar beter duidelijk zijn, toch?

Het blijft stil. Ik durf hem eigenlijk niet meer aan te kijken, maar doe het toch. Zie ik nou een spottend lachje rond zijn lippen verschijnen?

‘Geloof me, Lily, ik zit ook absoluut niet op jouw gezelschap te wachten. Alleen draait het nu voor de verandering niet om jou, maar om mijn nichtje.’

‘Dat snap ik ook wel.’ Ik klink gepikeerd en zo voel ik me ook. Hij impliceert gewoon dat ik egoïstisch ben.

‘Sara heeft me niet voor niets gevraagd om te helpen met Louisa,’ gaat hij stoïcijns verder.

Ik klem even mijn kiezen op elkaar om niet te impulsief te reageren, maar slaag daar totaal niet in.

‘We weten allebei dat Sara jou alleen maar gevraagd heeft omdat je moeder daarop stond,’ zeg ik, terwijl ik hem koeltjes aankijk. ‘En we weten ook allebei wat de reden is waarom jouw moeder per se wil dat jij degene bent die voor Louisa zorgt en niet ik.’

Ik baal ervan dat ik mijn laatste zin niet zonder lichte trilling kon uitspreken. Dan draai ik me abrupt om en met grote passen been ik bij hem weg.

Als ik het einde van het grindpad bereik, hoor ik het portier met een luide klap dichtslaan. Een tel later start de motor en scheurt Seb met aanzienlijke snelheid bij me weg.

Goed zo, rijd maar snel terug naar je dure grachtenpand en je zweverige, rijke vriendin.

2

Heden

Hoe stom kan je zijn? Ik vloek zachtjes terwijl ik ongeduldig met mijn vingers op het stuur trommel. Het is nog tien minuten rijden naar de basisschool van Louisa. Minstens. En dan moet ik ook nog ergens een parkeerplek zien te vinden in die overvolle woonwijk.

Ik probeer mijn blunder enigszins goed te praten in mijn hoofd: het is stervensdruk vandaag op het werk en het zit totaal niet in mijn systeem dat ik om drie uur op een of ander schoolplein moet staan. Maar dat mag eigenlijk geen excuus zijn. Hoe kon ik nou in vredesnaam vergeten dat ik Louisa moest ophalen?

Twaalf minuten later parkeer ik mijn auto half op de stoep en vlieg naar buiten. Gelukkig weet ik precies waar ik moet zijn, want dat heeft Sara me wel drie keer op het hart gedrukt.

Met grote passen dender ik twee klapdeuren door en sla rechts af een gang in. Aan de zandbakken te zien ben ik bij de kleuters beland. Ik tel de deuren vol kleurrijke tekeningen en stop bij het derde lokaal. Er staan geen ouders meer in de gang en ik zie ook geen kinderen meer. Shit.

Met een verontschuldigende glimlach open ik de deur van het klaslokaal. Ik verwacht een ongeruste Louisa aan te treffen, maar tot mijn verbazing is het lokaal al helemaal leeg.

‘Kan ik je helpen? Zoek je iemand?’ vraagt een vriendelijke stem achter me. De stem hoort bij een jonge vrouw die eruitziet alsof ze net van de pabo afkomt. Haar blonde haren zijn netjes bijeengebonden in een paardenstaart en ze heeft grote blauwe ogen die me nieuwsgierig aanstaren.

‘Hi. Ik kom Louisa ophalen, maar ik ben een beetje laat. Ik stond volledig vast in het verkeer.’ Oké, dat laatste is niet helemaal waar, maar dat hoeft zij niet te weten.

‘Louisa?’

Waarom schiet haar rechterwenkbrauw acuut omhoog?

‘Louisa de Wit,’ verduidelijk ik.

‘Ja, dat snap ik, maar Louisa is al opgehaald door haar oom.’

‘Haar oom?’ Nu is het mijn wenkbrauw die strak omhoogschiet.
‘Welke oom?’

Verschrikt stuift ze langs me heen het lokaal in. Druk mompelend en uiterst geconcentreerd begint ze te rommelen in haar overvolle bureau; het zou een wonder zijn als ze daar überhaupt iets in kan vinden. Toch trekt ze na een paar seconden opgelucht een ietwat verfrommelde post-it tussen de zooi vandaan.

‘Sebastian de Wit en Lily Dubois,’ leest ze duidelijk articulerend voor. ‘Dat zijn de twee namen die ik heb doorgekregen van haar moeder. Aan deze personen mag ik Louisa de komende weken meegeven. Ik neem aan dat jij dan Lily bent?’

‘Ik ben inderdaad Lily. Maar begrijp ik nou goed dat Louisa al is opgehaald door Seb?’

‘Door haar oom Sebastian inderdaad.’

Ik maak een klakkend geluid met mijn tong. Dit méén je niet.

‘Was dat niet de bedoeling?’

‘Nee. Ja. Nou.’ Ik probeer mijn ergernis in te slikken. ‘Ik dacht eigenlijk dat ik haar zou ophalen, maar het is natuurlijk ook helemaal prima dat ze met haar oom mee is.’

‘Oké, gelukkig maar,’ zegt ze langzaam.

Ik voel dat ze aandachtig naar me kijkt. Het is vast van mijn gezicht af te lezen dat ik hier helemaal niet blij mee ben. Maar goed, zij kan er ook niets aan doen. Ik forceer mijn mondhoeken een halve centimeter omhoog. ‘Dan ga ik maar weer. Tot morgen.’

Ik banjer met grote stappen het lokaal uit. Op de gang gris ik mijn

telefoon uit mijn jaszak. Eikel. Wat denkt hij wel niet? Zomaar zonder te overleggen Louisa ophalen. Mijn aandacht wordt getrokken door een aantal binnengekomen appjes. Een ervan is van Seb. Ik stop acuut met lopen.

Aangezien je nergens te bekennen bent, neem ik Louisa mee.

Ik lees het bericht twee keer. Beschaamd staar ik naar mijn telefoon, terwijl ik tegelijkertijd steeds meer irritatie begin te voelen. Natuurlijk is het fijn dat hij wél op tijd was om Louisa op te halen, maar hij had me toch even kunnen bellen? Hij kan toch niet zomaar onaangekondigd op het schoolplein verschijnen en Louisa weggapen? Iedereen komt toch weleens te laat?

Ik weet heus wel dat het te stom voor woorden is dat ik Louisa meteen op dag één ben vergeten, maar ik kan het niet uitstaan dat uitgerkend Seb hier getuige van is.

Met tegenzin stap ik in de auto. Ik baal van mezelf en van deze hele situatie. Het duurt even voor ik de moed heb verzameld om Seb te bellen. Even denk ik dat hij niet overgaat, maar dan hoor ik zijn stem.

‘Met Seb.’ Hij klinkt zakelijk en afstandelijk. Ik had niet anders verwacht.

‘Met Lily.’ Ik doe een poging om minstens zo zakelijk te klinken. ‘Ik begrijp dat Louisa bij jou is?’

‘Klopt.’

‘Ik was net op school, maar jij had haar al meegenomen.’ Hoewel ik weet dat ik degene ben die fout zit, klink ik verwijtend.

‘Ik heb achttien minuten op je gewacht. Dat lijkt me lang genoeg.’

‘Ik wist niet eens dat je zou komen.’

‘Het is maar goed dat ik er was, want nu werd ze tenminste op tijd opgehaald.’ Het blijft een fractie van een seconde stil, maar dan gaat hij op koele toon verder. ‘Sara rekent op ons, dus als jij de verantwoordelijkheid niet aankan, wees daar dan gewoon eerlijk over.’

‘Pardon? Ik had op tijd moeten zijn, dat geef ik toe, maar om nu meteen zo overdreven te reageren...’

‘Ik meen het serieus, Lily. Louisa heeft al genoeg meegemaakt.’

Alsof hij daar iets van afweet? Waar was hij toen Sara hem nodig had. Ik slik met heel veel tegenzin al mijn woorden in, ik heb geen zin in ruzie.

‘Waar ben jij nu?’ Ik probeer niet al te bot te klinken, maar vriendelijk klinkt het allerminst.

‘In Sara’s huis.’

‘Met Louisa neem ik aan?’

‘Uiteraard. Maar we gaan nu weg, dus als je van plan bent om langs te komen, dan moet dat wachten.’

‘Waar gaan jullie heen?’

‘We gaan naar het strand. Met mijn moeder.’

Met zijn moeder, natuurlijk. Dat kan er ook nog wel bij.

‘Oké, dan kom ik...’

‘Dat is niet nodig,’ valt hij me in de rede.

Opgehangen. Verbijsterd staar ik naar mijn telefoon. Heeft hij nou gewoon opgehangen? Ik snuif verontwaardigd. Hij doet net alsof hij de enige in de wereld is die voor Louisa kan zorgen. Als hij denkt dat hij me zo makkelijk aan de kant kan schuiven, dan vergist hij zich. Ik heb Sara beloofd om haar te helpen en aan die belofte ga ik me houden.

Ik start de motor van mijn auto en zet de radio aan. Taylor Swift, ‘Bad Blood’. Hoe toepasselijk.

Bijna twintig minuten later parkeer ik mijn auto pal naast mijn bungalow, die zich precies naast de iets ruimere bungalow van Sara bevindt. Zo’n twee jaar geleden was haar vader Ted zo lief om me een woning op zijn vakantiepark aan te bieden. Door de woningcrisis is het onmogelijk om als starter een betaalbaar huis te vinden, dus ik ben maar wat blij dat ik op dit vakantiepark mag wonen. Als dank bood ik aan om in de zomermaanden bij te springen als administratieve kracht, en dat

beviel zo goed dat ik inmiddels ben uitgegroeid tot zijn rechterhand. Ted heeft al meerdere keren aangegeven dat hij niet weet hoe hij het ooit zonder mij had gered. En om eerlijk te zijn weet ik zelf ook niet hoe ik het zonder Ted had moeten redden, want hij is als een tweede vader voor mij.

Ik werp een schuine blik op de zwarte SUV van Seb, die scheef op de smalle oprit geparkeerd staat. Ze zijn dus nog niet vertrokken. Ik tuur in de richting van het raam, maar de bijna volledig gesloten luxaflex blokkeert mijn zicht. Zou Mira er ook al zijn? Misschien kijken ze wel naar mij op dit moment. Die gedachte zorgt ervoor dat ik mijn hoofd acuut de andere kant op draai.

Nog voor ik mijn voeten uit de auto op de grond heb gezet, zie ik Ted vanuit de verte naderen op een fiets die duidelijk een maatje te klein is. Het is een groot mysterie waarom hij nog geen grotere fiets heeft aangeschaft. Het heeft iets aandoenlijks. Hij lijkt meer op een verdwaalde Duitse toerist dan de trotse eigenaar van dit gigantische bungalowpark.

‘Hoi Ted.’

Zoals altijd begroet hij me vol enthousiasme. Als je niet beter zou weten, zou je denken dat we elkaar jaren niet gezien hebben, terwijl we iedere dag met elkaar samenwerken.

‘Alles oké met je?’ Hij kijkt me peinzend aan met zijn grijsblauwe ogen. ‘Waar is Louisa? Je ging haar toch ophalen van school?’

Ik kan een kleine glimlach niet onderdrukken. Ik heb amper een woord gezegd, maar Ted kan blijkbaar al aan mijn gezichtsuitdrukking zien dat er iets mis is. Hij heeft door de jaren heen een radar ontwikkeld voor mijn ware gemoedstoestand.

‘Bij Seb.’ Mijn ogen seinen in de richting van Sara’s woning. ‘Mira is er waarschijnlijk ook,’ vul ik aan op een samenzwerderig toontje.

‘Juist ja.’ Hij glimlacht begripvol naar me. Als iemand snapt hoe lastig deze situatie met Seb en Mira voor me is, is hij het wel. ‘Dan wacht ik wel even met haar gedag zeggen.’

Ik zou willen zeggen dat hij zich niets van Mira's aanwezigheid moet aantrekken, maar misschien is het wel beter dat hij afstand houdt. Louisa is niet gebaat bij twee ruziënde grootouders.

Ik voel me betrappt wanneer de voordeur van Sara's woning krachtig openzwaait en ik recht in het gezicht van Seb kijk. Hij loopt zwijgend naar buiten, op de voet gevolgd door Mira, die hand in hand met Louisa naar buiten stapt.

Een onwennige begroeting volgt, waarbij Louisa de enige is die niets van de spanning lijkt te voelen en vrolijk op mij en Ted afrent.

Als twee kampen staan we tegenover elkaar, net als vroeger. Ted en ik aan de ene kant, zijn rancuneuze ex-vrouw Mira en zoon Seb aan de andere kant en Louisa als bindmiddel tussen ons in. Ooit waren ze zo'n verschrikkelijk hecht gezin. Ooit was Seb de liefde van mijn leven. Ooit was onze band zo sterk dat deze mensen aanvoelden als familie. Maar dat was voordat mijn moeder alles kapotmaakte.